

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **multigate a.s., IČ: 259 12 186**
sídlem Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc
zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. JMK 94738/2018, a č. j. JMK 91156/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Rousínov jako správce místního poplatku (dále jen „správce poplatku“) rozhodl dne 5. 12. 2017 podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pod č. j. 2100/2017-6248/PM o žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 134 771 Kč tak, že jí nevyhověl (dále jen „Rozhodnutí č. 1“). Stejně rozhodl správce poplatku i o další žádosti žalobce o vrácení přeplatku ve výši 109 969 Kč, a to dne 14. 12. 2017 rozhodnutím č. j. 2100/2017-6485/PM (dále jen „Rozhodnutí č. 2“).
2. Obě výše uvedená rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Žalovaný pak k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. JMK 91156/2018, změnil výrok Rozhodnutí č. 1 tak, že jej jednak zpřesnil uvedením identifikačních údajů daňového subjektu a jednak rozhodl, že se žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku zčásti vyhovuje a přeplatek ve výši 270 Kč se vrací, ve zbylé části ve výši 134 501 Kč žádosti nevyhověl. Žalovaný dále k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. JMK 94738/2018 změnil výrok Rozhodnutí č. 2 tak, že jej jednak opět zpřesnil uvedením identifikačních údajů daňového subjektu a jednak, že se žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku z části vyhovuje a přeplatek ve výši 17 112 Kč se vrací, ve zbylé části ve výši 92 857 Kč žádosti opět nevyhověl.

II. Shrnutí argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje zrušení obou napadených rozhodnutí. Nejprve namítá jejich nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody a rozhodl tak v rozporu s ustanoveními § 154 a 155 daňového řádu.
4. V první řadě žalobce napadá skutečnost, že správce poplatku nevydal platební výměr podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ačkoliv žalobce uhradil místní poplatek opakovaně po lhůtě splatnosti. Žalobce nadto splnil i „podmínky“ rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené ve věci č. j. 2 Afs 120/2015 - 31, a to tím, že dne 30. 7. 2010 zaslal žalovanému podání nazvané „Žádost o spolupráci“, v němž žádá o posouzení, zda na něj dopadá povinnost dle hlavy IV (poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí) obecně závazné vyhlášky města Rousínova č. 2/2010 o místních poplatcích. V případě, že ano, požádal žalobce o zaslání platebního výměru. K tomu dále žalobce uvádí, že dle jeho názoru nemusí být pochybnosti poplatníka vztaženy k tomu kterému zařízení a je povinností správce poplatku zjistit, jaká zařízení žalobce provozoval a zda je lze zpoplatnit. Vzhledem k závěrům rozšířeného senátu zastával žalobce právní názor, že vydání tzv. fiktivního platebního výměru v dané věci není možné.
5. Z toho pak žalobce dovozuje, že místní poplatek nebyl zákonným způsobem předepsán. Pouze na základě pravomocného platebního výměru pak může být poplatek zanesen do daňové evidence – na daňový účet žalobce. S ohledem na neexistenci právního podkladu pro jeho zaplacení bylo nutno zaplacený místní poplatek posoudit jako přeplatek a vrátit žalobci (k tomu žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozhodnutích č. j. 2 Afs 120/2015 - 31 a č. j. 2 Afs 50/2015 - 60). Správce poplatku nemohl v předmětné věci rozhodnout o ne/existenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby

měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr; v řízení o přeplatku nelze již žalobcovu hmotněprávní povinnost přezkoumávat (k tomu žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 120/2015 - 31, č. j. 2 Afs 50/2015 - 60 a č. j. 3 Afs 46/2015 - 33).

6. Žalobce je dále přesvědčen, že v řízení o přeplatku nedošlo k přezkumu hmotněprávní povinnosti v nezbytném rozsahu, neboť správce poplatku se spokojil s obecným odůvodněním toho, že žalobcova zařízení typově podléhala poplatku, aniž by své závěry konkrétně odůvodnil. Není tak možné aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 113/2013 - 41. Konečně žalobce uvádí, že pokud by byla rozhodnutí správce poplatku či žalovaného považována za hmotněprávní přezkum poplatkové povinnosti žalobce, k takovému přezkumu došlo až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba **není důvodná.**
9. V projednávané věci je předmětem sporu, zda má správce poplatku povinnost vydat platební výměr za situace, kdy žalobce (poplatník) rozporuje splnění své poplatkové povinnosti, ale zároveň tuto povinnost splní. Sekundárně je jádrem sporu též to, zda při nevydání platebního výměru za takové situace existoval zákonný podklad pro vybrání místního poplatku a zda tedy není žalobcem zaplacený místní poplatek nutné posuzovat jako vratitelný přeplatek.
10. Spory žalobce o podobném meritu již byly předmětem přezkumu nejen krajských soudů, ale i Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, jak bude rozvedeno dále. Ve všech případech byl žalobce neúspěšný, přičemž jeho argumentace byla obdobná té, kterou uplatnil v žalobě ke zdejšímu soudu.

Naplnění zákonných podmínek pro vydání platebního výměru

11. Soudní praxe již mnohokrát dovodila, že sdělí-li poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně požádá o vydání platebního výměru nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (viz § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), je správce poplatku povinen vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej poplatníkovi doručit. V tomto případě zákonem předvídané důvody pro vydání platebního výměru ve vztahu k některým jeho herním zařízením nastaly, neboť žalobce a jeho právní předchůdce skutečně k některým výherním zařízením požádali správce poplatku o vydání platebního výměru (2x dopis nazvaný „Splnění ohlášení s výhradou“ ze dne 17. 8. 2010 ve vztahu k celkem 5 ks zařízením). Bylo tak pochybením správce poplatku, pokud za této situace platební výměr nevydal ve smyslu § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu a nedoručil jej žalobci.

12. Žalobce se však mylně domnívá, že neexistence platebního výměru za situace, kdy o něj požádal, znamená, že pro výběr poplatku chybí zákonný podklad.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, čj. 10 Afs 57/2012 - 32 uvádí, že pro posouzení existence zákonného podkladu k vybrání místního poplatku a následné evidence přeplatku je důležitá deklaratorní povaha a funkce platebního výměru. Tu v případě místního poplatku zdůrazňuje i odborná literatura: „Rozhodnutí, kterým správce poplatku vyměří včas nebo ve správné výši nezaplacený (neodvedený) místní poplatek, může obsahovat dva druhy výroků. Nejprve se bude jednat o výrok, ve kterém bude vyměřen místní poplatek a případně uvedena výše zaplacené části poplatku. Tento výrok má deklaratorní povahu, neboť správce poplatku jím pouze autoritativně osvědčuje existenci poplatkové povinnosti, která poplatkovému subjektu vznikla na základě zák. o místních poplatcích, příslušné obecně závazné vyhlášky a relevantní právní skutečnosti, se kterou je vznik poplatkové povinnosti spojen“ (Těžký, V., Jantoš, M., Siuda, K. *Zákon o místních poplatcích, Komentář*. Praha, Wolters Kluwer, 2017).
14. Zákonný podklad pro výběr poplatku tak jednoznačně existoval, neboť poplatková povinnost žalobce vznikla na základě zákona, obecně závazné vyhlášky města Rousínova a právní skutečnosti spojené se vznikem poplatkové povinnosti (uvedení jiného technického herního zařízení do provozu). Tyto skutečnosti nepovažuje za sporné ani žalobce, neboť neříká, že by například některá zařízení neprovozoval nebo provozoval jinou dobu, než za kterou uhradil místní poplatek.

Vztah platebního výměru a řízení o vrácení přeplatku

15. Ohledně toho, zda měl být vydán platební výměr, opírá žalobce své závěry zejména o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012 - 34, ve kterém dospěl tento soud k následujícím závěrům:

„I. Správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

II. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“
16. Krajský soud, jak uvedl výše, nezpochybňuje povinnost správce poplatku v dané věci platební výměr vydat. Žalobce nicméně opomíjí podstatný rozdíl mezi svým případem a věcí projednávanou před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Ve věci, kterou se rozšířený senát zabýval, poplatník splnil svou ohlašovací povinnost podle příslušné obecně závazné vyhlášky s uvedením důvodů, proč má za to, že jím provozovaná zařízení tomuto poplatku nepodléhají. Po tom, co mu bylo některými správci poplatku sděleno pouze to, jak má stanovený poplatek uhradit, zatímco jiní správci poplatku mu rovnou zaslali platební výměr, uhradil poplatník poplatek všem správům poplatku. Následně se bránil odvoláními proti vydaným platebním výměrům. Tam, kde platební výměr vydán nebyl, bránil se poplatník odvoláním proti vyměření poplatku tzv. fiktivním platebním výměrem podle § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o

správě daní a poplatků, a namítal nezákonnost poplatku a vady řízení, které spočívaly v nevydání jím požadovaných platebních výměrů.

17. Žalobce v nyní projednávané věci splnil svou ohlašovací povinnost (k některým zařízením s výhradou, k některým bez výhrady). Stejným způsobem splnil svou ohlašovací povinnost i právní předchůdce žalobce, společnost gate seven, a.s. Zároveň žalobce i jeho právní předchůdce uhradili místní poplatek za všechna provozovaná zařízení v příslušné výši. Byť lze konstatovat, že k některým zařízením žalobce či jeho právní předchůdce o vydání platebního výměru požádali, již se procesně nebránili proti jeho nevydání, ať už cestou ochrany před nečinností podle § 38 daňového řádu, či přímo podáním odvolání proti tzv. fiktivnímu platebnímu výměru podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků či § 140 daňového řádu. V tom tak zdejší soud spatřuje významnou skutkovou odlišnost.
18. Následně žalobce požádal o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Žalobce tak nezvolil cestu prostřednictvím domáhání se platebních výměrů a případné obrany proti jejich zákonnosti (jak tomu bylo ve věci řešené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 2 Afs 68/2012 - 34), ale zpochybnil uhrazené místní poplatky prostřednictvím žádosti o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Žalobce ve svých žádostech o vrácení vratitelného přeplatku argumentuje zejména tím, že ve věci nebyl vydán platební výměr, byť o něj požádal, a tak neexistuje právní podklad pro vybrání poplatku.
19. Nelze nechat bez povšimnutí, že žalobce ve svých žádostech (stejně jako v žalobě) rozporoval toliko nevydání platebního výměru, ale samotnou hmotněprávní povinnost k odvedení poplatku za provozovaná zařízení nezpochybňoval (a nečiní tak ani nyní). Podle názoru krajského soudu to svědčí o tom, že žalobce si je vědom své hmotněprávní povinnosti příslušný poplatek odvést (a byl si jí vědom i při podávání žádosti o vrácení přeplatku). To, že žalobcem provozovaná herní zařízení skutečně podléhala místnímu poplatku, ostatně potvrdil v řadě svých rozhodnutí Nejvyšší správní soud (srov. kauzy sp. zn. 6 As 64/2014, 2 As 55/2014, 9 Afs 21/2015, 1 Afs 302/2015, 2 Afs 320/2015 a 4 Afs 20/2016). Sám žalobce v žalobě přiznává (bod 11. žaloby), že měl hmotněprávní povinnost odvést místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení.
20. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 120/2015 - 31 a č. j. 2 Afs 50/2015 - 60, podle nichž měl správce poplatku v obdobné věci vydat platební výměr, a rozdílný přístup téhož soudu ve věci č. j. 5 Afs 113/2013 - 41. K tomu zdejší soud konstatuje, že již druhý senát ve výše citovaných rozhodnutích označil řešení zvolené pátým senátem za možnou procesní alternativu, a to zejména s ohledem na to, že správce poplatku v rozhodnutí, jímž zamítl žádost o vrácení přeplatku, posoudil i existenci hmotněprávní povinnosti místní poplatek zaplatit, o niž v daném případě šlo. Později se pak k právnímu názoru pátého senátu, že takový postup je akceptovatelný, přiklonila řada dalších senátů Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 30. 9. 2014, čj. 6 As 64/2014 - 40, ze dne 28. 4. 2016, čj. 4 Afs 20/2016 - 33, ze dne 29. 6. 2017, čj. 5 Afs 200/2016 - 36, ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 Afs 212/2016 - 21, ze dne 30. 11. 2017, čj. 10 Afs 57/2017 - 32 či ze dne 13. 2. 2019, čj. 1 Afs 184/2018 - 31 a řadu jiných). Potvrdil jej opakovaně i Ústavní soud (usnesení sp. zn. III. ÚS 2581/14 ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 3343/13 ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 2581/14 ze dne 11. 9. 2014, či sp. zn. II. ÚS 970/15 ze dne 5. 5. 2015).

21. Pokud žalobce odkazuje na závěry vyslovené zdejším soudem ve věci sp. zn. 29 Af 49/2016, žalobce je jistě srozuměn také s tím, že tento rozsudek byl zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 184/2018 - 31. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval: *„V případě žalobkyně i v nyní posuzované věci existoval zákonný podklad pro vybrání místního poplatku (zákon o místních poplatcích, příslušná obecně závazná vyhláška města Břeclav), nastala skutková okolnost v podobě provozování jiných technických herních zařízení v daném období, s níž právní úprava spojuje vznik poplatkové povinnosti, žalobkyně provozování jiných technických herních zařízení správci poplatku řádně ohlásila (třebaže s výhradou) a poplatek ve správné výši zaplatila (třebaže po lhůtě splatnosti). Vydání platebního výměru žalobkyně neurgovala a podala žádost o vrácení přeplatku. Žalobkyni poplatková povinnost v předmětném období tížila, což bylo se stejným výsledkem přezkoumáno v rámci řízení ve věci žádosti o vrácení přeplatku správcem poplatku, žalovaným, krajským soudem a nyní i Nejvyšším správním soudem. Za této situace nelze konstatovat nezákonnost rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku pouze z toho důvodu, že v procesu vyměření poplatku nebyl zároveň vydán deklaratorní platební výměr na ohlášenou, zaplacenou a přezkoumanou poplatkovou povinnost, který by se nadto ani žalobkyni nedoručoval, ale pouze založil do spisu, neboť žalobkyně svou poplatkovou povinnost splnila. ... Pokud se poplatník nevydání platebního výměru (třebaže by byly splněny podmínky pro jeho vydání) dostupnými prostředky ochrany nedomáhá a zvolí jinou procesní cestu, tj. žádost o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu a správní orgány v rámci tohoto řízení hmotněprávní poplatkovou povinnost přezkoumaly (včetně následného soudního přezkumu), účelu zdůrazňovanému rozšířeným senátem bylo dosaženo a trvat na vydání platebního výměru by bylo formalismem...“*
22. Žalobě v této věci sice krajský soud následně vyhověl, avšak nikoliv z důvodu chybějícího platebního výměru, nýbrž z důvodu, že správce poplatku nevrátil žalobci vratitelný přeplatek za určité chybně zahrnuté období provozování herního zařízení. Lze tak konstatovat, že i zde byl žalobce s námitkou neexistence platebního výměru neúspěšný.
23. Závěrem lze shrnout, že byť žalobce požádal o vydání platebního výměru k některým zařízením a platebního výměru se mu ze strany správce poplatku nedostalo, mohl se žalobce bránit proti nevydání platebního výměru a rozporovat svou hmotněprávní povinnost. Pokud tak žalobce neučinil a poplatek ve správné výši (být v některých případech po splatnosti) uhradil, žalovaný správně posoudil jeho hmotněprávní povinnost k zaplacení místního poplatku odkazem na zákon, obecně závaznou vyhlášku města Rousínova a na právní skutečnost spojenou se vznikem poplatkové povinnosti. Vydání platebního výměru nebylo nezbytným předpokladem pro vznik hmotněprávní povinnosti poplatek uhradit ani pro posouzení její existence v řízení o vrácení poplatku.

Přezkum poplatkové povinnosti žalobce a otázka prekluze

24. Námitka žalobce, že jeho hmotněprávní povinnost byla v přeplatkovém řízení zkoumána nedostatečně a že ve vyměřovacím řízení by se mu dostalo „kvalitnějšího“ přezkumu, neobstojí. Za prvé, jak bylo uvedeno výše, žalobce měl plně ve své dispozici možnost podat v rámci vyměřovacího řízení např. odvolání proti vyměření poplatku tzv. fiktivním platebním výměrem či se bránit formou ochrany před nečinností správce poplatku. V tomto postupu mu nic nebránilo. Za druhé, žalovaný se přezkumu hmotněprávní povinnosti žalobce věnoval v řízení o vrácení přeplatku dostatečně. Ostatně paradoxem tohoto případu je, že ačkoliv žalobce odkazuje na absenci vyměřovacího řízení, nikde

výslovně neuvádí, že (a proč) by byl předpokládáný výsledek věcného posouzení jeho případu ve vyměřovacím řízení odlišný, než jakého dosáhl v řízení o vrácení přeplatku.

25. Pokud jde o kvalitu hmotněprávního přezkumu v řízení o vrácení přeplatku, soud nemůže postupu žalovaného ničeho vytknout. Žalovaný naplnil účel přeplatkového řízení ve smyslu § 154 a 155 daňového řádu, když přezkoumal daňový účet žalobce, objevil zde přeplatek (ovšem v nižší výši, než jaké se dožadoval žalobce) a po posouzení, že tento přeplatek je vratitelný, jej žalobci vrátil. Žalovaný ve svých rozhodnutích jasně a přehledně odůvodnil, jaký vratitelný přeplatek vůči žalobci eviduje a zdůvodnil, že u těchto plateb skutečně neexistovala hmotněprávní povinnost je odvést.
26. Pokud jde o zbytek požadovaného přeplatku, žalovaný se především vypořádal s obecnou argumentací žalobce o chybějícím právním základě pro existenci poplatkové povinnosti (čl. II obou rozhodnutí – „K předmětu zpoplatnění“, srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013 - 26). Vedle toho se však žalovaný zabýval i konkrétními podmínkami jejího vzniku – žalovaný v obou napadených rozhodnutích (na stranách 7. - 12.) jasně specifikuje tzv. jiná technická zařízení provozovaná žalobcem, uvádí jejich výrobní čísla a datum, kdy byl zahájen jejich provoz. V obou rozhodnutích v části „V. Závěr“ se žalovaný také podrobně zabývá tím, v jakém poplatkovém období provozoval žalobce (či jeho právní předchůdce společnost gate seven a.s.) jaké herní zařízení, v jaké výši dopadá poplatková povinnost na každé takové zařízení a kolik činila poplatková povinnost žalobce za celé poplatkové období.
27. Žalobce v samém závěru ještě argumentuje tím, že k přezkumu jeho hmotněprávní povinnosti došlo po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, kterou upravuje § 148 odst. 1 daňového řádu, a jejím uplynutím zaniká právo státu daň stanovit.
28. K obdobné otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 - 32, kde *„dospěl k závěru, že prekluze práva vydat platební výměry nezpůsobila žádný zlom ve skutkovém a právním stavu v této věci, pokud jde o existenci poplatkové povinnosti stěžovatelky a následné rozhodování o existenci vratitelného přeplatku. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu zamítly, a krajský soud pak správně zamítl stěžovatelčinu žalobu. ... Jestliže tedy stěžovatelka kvalifikovaně vyjádřila své pochybnosti ohledně existence poplatkové povinnosti a ty nebyly doposud odstraněny, musely se s nimi správní orgány a soudy vypořádat v řízení o vrácení přeplatku. Na základě posouzení existence poplatkové povinnosti vyplývající z obecně závazných vyhlášek pak mohl krajský soud rozhodnout ve věci vrácení přeplatku a přitom šetřit práva stěžovatelky na adekvátní obranu. V souladu s rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 113/2013, ze dne 30. 9. 2014, čj. 6 As 64/2014-40, a ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 Afs 212/2016-21, se tak správní orgány (i krajský soud) zabývaly nad rámec § 155 daňového řádu rovněž naplněním hmotněprávních podmínek pro vznik poplatkové povinnosti vůbec. Nejenže takto naplnily požadavky usnesení rozšířeného senátu, aby se stěžovatelka mohla domoci přezkumu poplatkové povinnosti, ale také dostály povinnosti dostatečně odůvodnit svá rozhodnutí. Stěžovatelka totiž uváděla skutečnosti týkající se její hmotněprávní povinnosti jako hlavní námitku v řízeních ve věci přeplatku jak před správními orgány, tak před krajským soudem.“*
29. Krajský soud se s těmito závěry ztotožnil. Argumentace prekluzivní lhůtou ke stanovení poplatku se mu nadto jeví účelovou, neboť žalobce sám inicioval u správního orgánu

přezkum své hmotněprávní povinnosti uhradit místní poplatek v řízení o vrácení přeplatku.

30. Soud tak uzavírá, že na právech žalobce nevznikla újma tím, že hmotněprávní přezkum jeho poplatkové povinnosti byl proveden až v rámci řízení o přeplatku a jeho právům či nárokům bylo učiněno zadost v řízení o přeplatku. Všechny jeho námitky žalovaný řádně vypořádal.

V. Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. 10. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu